

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/23/2015
Identifikačné číslo spisu:	1713212124
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1713212124.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: ALKA TRACKT, s.r.o., Mýtna 1715/52, 902 01 Pezinok, IČO: 35 939 940 proti žalovanému: EuroFinancovanie, s.r.o., Nové Záhrady I 13/A, 821 05 Bratislava, IČO: 44 731 906, právne zastúpenému JUDr. Martinom Bránikom, advokátom, K. Marxa 10, 934 01 Levice, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn.: 36Cb/200/2013, o dovolaniach žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 09. decembra 2013, č. k. 2Cob/291/2013-83 a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. decembra 2014, č. k. 3Cob/303/2014-167 takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 09. decembra 2013, č. k. 2Cob/291/2013-83 o d m i e t a.

Dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. decembra 2014, č. k. 3Cob/303/2014-167 o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením z 28. augusta 2013, č. k. 36Cb/200/2013-55 uložil žalovanému povinnosť zdržať sa nakladania spočívajúceho v scudzení, zaťažení záložným právom alebo iným vecným právom v prospech tretej osoby a vloženia ako vkladu do obchodnej spoločnosti alebo družstva a to nehnuteľností nachádzajúcich sa v okrese Pezinok, obec Pezinok, katastrálne územie Pezinok, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX v katastri nehnuteľností vedených Správou katastra Pezinok a to pozemku evidovanom ako parcela registra „C“ parcelné číslo XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 216 m² a stavby súp. č. XXXX, pneuservis, kaviareň a umývanie áut postavené na pozemku evidovanom ako parcela registra „C“ parcelné číslo XXXX/X a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Návrh v časti zdržania sa nakladania spočívajúceho v prenajatí a vypožičaní uvedených nehnuteľností a v časti zdržania sa vypratania vecí patriacich žalobcovi nachádzajúcich sa v uvedených nehnuteľnostiach zamietol.

Z odôvodnenia vyplýva, že súd prvého stupňa mal za osvedčené ohrozenie nároku žalobcu z právneho stavu veci a z ustanovenia § 42b ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, keď v prípade scudzenia predmetných nehnuteľností sa podstatným spôsobom zmení prípadný výkon rozhodnutia vedený žalobcom na H. T. podľa výsledku z konania vedeného na K. súde Pezinok pod sp. zn. 33Cb/187/2013.

Navrhovateľ tak podľa súdu prvého stupňa osvedčil aj podmienky dôvodnosti nároku (§ 75 ods. 2 O. s. p.). Súd prvého stupňa mal za daný aj vzťah navrhovaného predbežného opatrenia k návrhu vo veci samej, keď v prípade vyhovenia návrhu v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 33Cb/187/2013 bude navrhovateľ viesť exekúciu aj na majetok odporcu a to výlučne na majetkový kus, ktorý odporca nadobudol namietaným právnym úkonom. Súd prvého stupňa preto nariadil predbežným opatrením odporcovi zákaz nakladania s predmetnými nehnuteľnosťami v rozsahu, ktorý by bránil potenciálnemu výkonu rozhodnutia vedenému voči H. T., t.j. v rozsahu scudzovacích právnych úkonov. Proti tomuto uzneseniu v časti, ktorej bolo nariadené predbežné opatrenie, podal odvolanie žalovaný.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 09. decembra 2013, č. k. 2Cob/291/2013-83 uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

V odôvodnení odvolací súd skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a v plnom rozsahu sa týmito dôvodmi stotožnil (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa skúmal, či sú splnené všetky podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia a dospel k rovnakému záveru, ako súd prvého stupňa, že tieto podmienky sú v danom prípade naplnené. Mal za to, že prípadným ďalším prevodom by mohol byť ohrozený budúci výkon rozhodnutia žalobcu, ktorý do nehnuteľnosti investoval finančné prostriedky. Žalovaný nijakým dokladom nepreukázal, že je majiteľom aj iných nehnuteľností, resp. že vlastní aj iný majetok, uvedené iba tvrdí v odvolaní. Odvolací súd bol toho názoru, že zákaz nakladania s nehnuteľnosťami, tak ako rozhodol súd prvého stupňa neobmedzí žalovaného, ani nezasahuje do jeho podnikateľskej činnosti.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Žiadal napadnuté uznesenie zmeniť a návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia zamietnuť z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. Namietal, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. tým, že odvolací súd napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnil. Uviedol, že odôvodnenie napadnutého uznesenia nespĺňa kritériá kladené na dostatočné odôvodnené a zrozumiteľné súdne rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Žalovaný v odvolaní prezentoval svoju argumentáciu, že predávajúci je dostatočne bonitnou osobou, ktorá uzatvorením napádaného právneho úkonu nemohol ukrátiť svojho údajného veriteľa (žalobcu), pričom túto argumentáciu podložil stanoviskami dvoch rozdielnych realitných kancelárií Areté real, s.r.o. a 4people real plus, s.r.o. Z predmetných stanovísk vyplynulo, že predávajúci je vlastníkom aj iných nehnuteľností, ktorých odhadovaná cena prevyšuje 700.000 eur, teda sú majetkovou hodnotou, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje údajnú pohľadávku žalobcu voči predávajúcemu. Napriek závažnosti a relevantnosti argumentácie žalovaného, odvolací súd neposkytol žiadnu odpoveď na predloženú argumentáciu, dokonca vôbec nespomenul žalovaným doložené dôkazy podporujúce jeho tvrdenia a ani neuviedol, prečo na tieto dôkazy vôbec neprihliadol.

Žalovaný ďalej namietal odvolacím súdom nedostatočné preskúmanie splnenia podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia. Žalobca nijako nepreukázal existenciu právneho vzťahu medzi ním žalovaným. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že podanie žalobcu nemôže mať úspech ani vo veci samej, nakoľko nemôže preukázať splnenie podmienok pre odporovanie právnemu úkonu. Žalobca nemôže preukázať, že predmetná kúpna zmluva spĺňa charakteristiku ukračovacieho právneho úkonu z dôvodu, že uzatvorením tejto zmluvy nedošlo k zhoršeniu vymáhateľnosti údajnej pohľadávky žalobcu. Žalobca tiež nepreukázal splnenie podmienky naliehavosti, potrebnosti a nevyhnutnosti dočasnej úpravy prostredníctvom predbežného opatrenia z dôvodu, že ak medzi účastníkmi neexistuje žiadny právny vzťah, nie je možné, aby existovala akákoľvek potreba dočasnej úpravy niečoho, čo medzi účastníkmi neexistuje. Poukázal na absolútnu neprimeranosť a nedôvodnosť zásahu do vlastníckych práv odporcu aj napriek tomu, že v konaní žalobca nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by aspoň čiastočne odôvodňovali jeho nárok - účinné odporovanie právneho úkonu.

Bol toho názoru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je nezrozumiteľné a zmätočné, ak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalovaný nijakým dokladom nepreukázal, že je majiteľom aj iných nehnuteľností, resp. že vlastní aj iný majetok, pričom uvedené iba tvrdil v odvolaní. Žalovaný je za takejto situácie v značnej právnej neistote, čo týmto odôvodnením mal odvolací súd na mysli, pričom do úvahy prichádzajú iba dve interpretácie dotknutej časti odôvodnenia, ktoré sú však nesprávne.

Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Uznesením z 12. augusta 2014, č. k. 36Cb/200/2013-156 súd prvého stupňa zamietol návrh odporcu na zrušenie predbežného opatrenia nariadeného uznesením č. k. 36Cb/200/2013-55 zo dňa 28. augusta

2013.

V odôvodnení konštatoval, že skutočnosti, na ktoré žalovaný poukázal, vyhodnotil ako skutočnosti existujúce už v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ako aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu o odvolaní žalovaného voči nariadeniu predbežného opatrenia, preto nie sú naplnené formálne podmienky na zrušenie predbežného opatrenia, ako to predpokladá § 77 ods. 2 O. s. p. Taktiež poukázal na skutočnosť, že samotná existencia ďalšieho majetku H. T. nie je dostačujúcim dôvodom na zmenu právneho posúdenia osvedčeného skutkového stavu, na základe ktorého súd rozhodol o návrhu na nariadení predbežného opatrenia, nakoľko predbežné opatrenie bolo nariadené predovšetkým z dôvodu potreby predísť nastoleniu stavu zmeny výkonu rozhodnutia na H. T. podstatným spôsobom, keď v ustanovení § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka je nepriamo upravený spôsob výkonu rozhodnutia a tento sa viaže k tomu, čo ušlo z majetku dlžníka (H. T.) a tento dôvod uznal súd prvého stupňa za pretrvávajúci v prípade existencie ďalšieho majetku dlžníka (H. T.). K námietke zastaveného konania vedeného pod sp. zn. 33Cb/187/2013 uviedol, že samotné zastavenie konania nemá bez ďalšieho priamy vplyv na možnosť žalobcu domáhať sa odporovateľnosti právneho úkonu, keď právny úkon je odporovateľný v prípade existencie vymáhateľnej pohľadávky, pričom nie je podmienkou prebiehajúce súdne konanie k tejto pohľadávke.

Na odvolanie žalovaného odvolací súd uznesením z 30. decembra 2014, č. k. 3Cob/303/2014-167, napadnuté uznesenie potvrdil s odôvodnením, že žalovaný nepreukázal pominutie dôvodu pre ktorý bolo predbežné opatrenie nariadené. V tomto konaní sa žalobca domáha odporovateľnosti právneho úkonu, ktorý predpokladá existenciu vymáhateľnej pohľadávky, táto pohľadávka však, podľa názoru odvolacieho súdu, nemusí byť priznaná vykonateľným rozhodnutím, či žalovaná v súdnom konaní, musí však byť žalovateľnou pohľadávkou, teda pohľadávkou ktorej sa možno na súde domáhať a preto skutočnosť, či tak žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 33Cb/187/2013 alebo 36Cb/35/2014 urobil, nemá vplyv na nariadené predbežné opatrenie. Existenciu vymáhateľnej pohľadávky súd prvého stupňa musí posúdiť ako predbežnú otázku v konaní o odporovateľnosti právneho úkonu teda aj v tomto konaní.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 273 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia. Vzhľadom na to, že odvolací súd sa s odkazom na § 219 ods. 2 O. s. p. v plnom rozsahu stotožnil s uznesením súdu prvého stupňa, prevzal tým všetky dôvody vadnosti napádané odvolaním žalovaného.

Žalovaný uviedol, že nižšie súdy nesprávne posúdili existenciu ohrozenia výkonu rozhodnutia, ak zastávajú právny názor, podľa ktorého sú splnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia (resp. na jeho ponechanie v platnosti) aj napriek tomu, že žalobca si voči žalovanému neuplatňuje žiadnu domnelú pohľadávkou - teda neprebíha žiadne súdne konanie, ktorého výsledkom by mal byť exekučný titul na peňažné plnenie a podkladom pre výkon tohto exekučného titulu by malo byť súdne rozhodnutie o neúčinnosti právneho úkonu a tiež odporovaný právny úkon nespĺňa znaky ukracovacieho právneho úkonu, lebo predávajúci (H. T.) vlastní aj iný majetok, ktorý niekoľkonásobne prevyšuje domnelú pohľadávkou žalobcu. Uvedené skutočnosti sú rozhodujúce pre správne posúdenie opodstatnenosti nariadeného predbežného opatrenia. Mal za to, že zastavenie konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 33Cb/187/2013 síce nemá žiadny právny význam na účely konania o odporovanie právneho úkonu, má však zásadný význam na účely posudzovania existencie podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia. Konanie o odporovateľnosti právneho úkonu predstavuje predpoklad na zabezpečenie výkonu rozhodnutia voči dlžníkovi na podklade iného exekučného titulu. V predmetnom konaní žalobca nedisponuje žiadnym exekučným titulom na plnenie voči predávajúcemu (H. T.) a ani sa efektívne nedomáha svojej údajnej pohľadávky voči dlžníkovi. Bol toho názoru, že ak sa žalobca nedomáha ochrany svojej domnej pohľadávky, právna ochrana, ktorú mu poskytl súd je nepropocionálna k zásahu do vlastníckeho práva žalovaného prostredníctvom nariadeného predbežného opatrenia.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolania podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolania smerujú proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s.

p.).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci sú dovolaním napadnuté uznesenia odvolacieho súdu, ktorými boli potvrdené uznesenia súdu prvého stupňa. Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a proti uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

So zreteľom na uvedené ustanovenia je potrebné konštatovať, že dovolaniami napadnuté uznesenia nevykazujú znaky ani jedného z uznesení, taxatívne vymenovaných v ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., preto prípustnosť dovolaní žalovaného podľa týchto ustanovení daná nie je.

Prípustnosť dovolaní žalovaného v danej veci by prichádzala do úvahy len ak v konaní, v ktorom boli vydané napadnuté uznesenia, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípade, ak: a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne záver odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolať procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolaní preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolaní a v nich vytýkané nesprávosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa odvolací súd osobitne zaoberal otázkou, či účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania odníma tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Konaním súdu sa rozumie predovšetkým jeho procesný postup. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Súdna ochrana sa poskytuje v materiálnom ponímaní, čo tiež znamená, že nie každé procesné pochybenie súdu, alebo jeho nesprávny procesný postup, ktorým dochádza k odopretiu procesného práva účastníkovi konania, je považovaný za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Súdna ochrana nie je poskytovaná formálne. Dôležitými hľadiskami sú tie, ktoré vo svetle prípadu dávajú jednoznačnú odpoveď na otázku, či procesný úkon z uplatnenia ktorého bol účastník vylúčený, mal podstatný vplyv na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok rozhodovacej činnosti súdu, ani v ňom vyslovený právny názor, s ktorým sa účastník nestotožňuje.

O prípad odňatia možnosti konať pred súdom nejde ani v prípade, ak sudy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a účastníkovi konania neznemožnil uplatniť

procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov. Z obsahu obidvoch dovolaní vyplýva, že základom argumentácie dovolateľa o porušení ním označených práv je tvrdenie, že odvolací súd sa v napadnutých uzneseniach žiadnym spôsobom nezaoberal s jeho podstatnou argumentáciou.

V konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené. Účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach vo veci samej bude rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje.

Pri rozhodnutí o nariadení predbežného opatrenia, aj s prihliadnutím na dočasnosť takéhoto rozhodnutia, je z hľadiska náležitosti jeho odôvodnenia postačujúce stručné vysvetlenie, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol. V zmysle § 75 O. s. p. rozhoduje súd o nariadení predbežného opatrenia len na základe návrhu a skutočností v ňom preukázaných alebo osvedčených žalobcom, v súlade s účelom tohto inštitútu sa neuplatňuje zásada kontradiktórnosti konania v tom zmysle, že súd rozhodne o nariadení predbežného opatrenia aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov.

V zmysle ust. § 77 ods. 2 O. s. p., dôvodom zrušenia predbežného opatrenia je, že pominú dôvody, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené. Táto formulácia postihuje predovšetkým tie prípady, kedy došlo k zmene pomerov, čo má za následok, že predbežné opatrenie už nie je nutné ani účelné. Súd môže tiež dospieť k záveru, že predbežné opatrenie vôbec nemalo byť vydané. Povinnosťou súdu pri rozhodovaní o návrhu na zrušenie predbežného opatrenia je skúmanie, či dôvody, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené pominuli, resp. či pretrvávajú. Tomu by malo zodpovedať aj odôvodnenie takého rozhodnutia.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu uznesenia odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia spĺňajú. Je z nich zrejmé, prečo odvolací súd uznesenia súdu prvého stupňa potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Tieto rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí, judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale ide len o inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania

prítom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011).

Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že ak by aj prípadne boli dovolaním napadnuté rozhodnutia nepreskúmateľné, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. V danom prípade nejde ani o výnimku uvedenú v stanovisku R 2/2016, keďže obidve napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu obsahujú základné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré vo veci rozhodol.

Dovolať v súvislosti s tvrdenou procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. spochybňuje tiež správnosť skutkových zistení nižších súdov. Najvyšší súd k tomu uvádza, že v súlade s jeho rozhodovacou praxou môže neúplnosť skutkových zistení súdu nižšieho stupňa viesť k vecne nesprávnemu rozhodnutiu súdu, nemôže ale založiť prípustnosť dovolania, lebo nie je vadou vymenovanou v § 237 ods. 1 O. s. p.

V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012).

V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutiami odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť dovolať sa pred súdom a konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorá by odôvodňovala prípustnosť podaných dovolaní.

Dovolacie námietky žalovaného týkajúce sa splnenia podmienok na nariadenie predbežného opatrenia a posúdenia existencie ohrozenia výkonu rozhodnutia, smerujú k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím (prípadne aj prvostupňovým) súdom.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súď ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/50/2002 uverejnené v Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo ani prípadným nesprávnym právnym posúdením veci súď účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 5Cdo/44/2011, sp. zn. 6Cdo/41/2011 a sp. zn. 7Cdo/26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právnych záverov konajúcich súdov boli dôvodné a mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolaní žalovaného nemožno vyvodíť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ich odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolania smerujúce proti rozhodnutiam, proti ktorým dovolanie prípustné nie je. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Najvyšší súd o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že ani jedno z dovolaní napadnutých uznesení nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, berúc na zreteľ to, že ide o konanie o predbežnom opatrení (§ 145 O. s. p.). Vo veci bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý v konečnom rozhodnutí rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t. j. vrátane trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.